aanleggen die niet zijn vastgesteld in de kennisgeving van vacature die in het Publikatieblad is bekendgemaakt. Dit geldt ook voor een selectiecomité, waaraan het tot aanstelling bevoegd gezag zijn keuzerecht heeft overgedragen.

Dit is inzonderheid het geval bij de verplichting om in de kennisgeving van vacature melding te maken van een eventuele leeftijdsgrens. Derhalve is het tot aanstelling bevoegd gezag niet verplicht die voorwaarde uitdrukkelijk in de kennisgeving van vacature te vermelden. Evenmin is het verplicht zelf een leeftijdsgrens vast te stellen: het kan die bevoegdheid aan het selectiecomité delegeren.

In zaak 306/81,

CONSTANTIN VERROS, persattaché bij de ambassade van Griekenland, wonende te 1050 Brussel, Generaal De Gaullelaan 50, vertegenwoordigd door J.-M. Tavernier, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van M. Hansen, advocaat aldaar, Rue Philippe-II 6,

verzoeker,

tegen

EUROPEES PARLEMENT, vertegenwoordigd door M. Schmidt, directeur Personeel en sociale zaken, bijgestaan door A. Bonn, advocaat te Luxemburg, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg te diens kantore, Côte d'Eich 22,

verweerder,

betreffende een beroep tot nietigverklaring van het besluit van het selectiecomité van juli 1981 tot afwijzing van verzoekers sollicitatie naar de post van Griekstalig afdelingshoofd bij het directoraat-generaal Voorlichting en public relations, belast met de leiding van het voorlichtingsbureau te Athene,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede kamer),

samengesteld als volgt: P. Pescatore, kamerpresident, O. Due en K. Bahlmann, rechters,

advocaat-generaal: S. Rozès
griffier: H. A. Rühl, hoofdadministrateur

het navolgende

ARREST

De feiten

De feiten, het procesverloop en de conclusies, middelen en argumenten van partijen kunnen worden samengevat als volgt:

I — De feiten en het procesverloop

Begin 1981 besloot het Europees Parlement een ambtenaar aan te werven die de leiding zou krijgen van het voorlichtingsbureau te Athene; het betrof een ambt van Griekstalig afdelingshoofd bij het directoraat-generaal Voorlichting en public relations. De voorzitter van het Europees Parlement besloot in eerste instantie de post te bezetten via bevordering of overplaatsing. Met het oog daarop werd op 3 maart 1981 kennisgeving van vacature nr. 2924 in het Europees Parlement aangeplakt en ter kennis van de ambtenaren van de andere Instellingen gebracht. Volgens verweerder leverde die kennisgeving niet de verwachte reacties op. Derhalve besloot de administratie van het Europees Parlement, onder verwijzing naar het zeer specifieke profiel van de betrokken post, in de vacature te voorzien door middel van de procedure van artikel 29, lid 2, van het Statuut. Bij brief van 6 mei 1981 stelde zij de paritaire commissie in kennis van dit voornemen en vroeg daarover advies; tijdens haar vergadering van 7 mei 1981 hechtte de paritaire commissie haar goedkeuring aan de toepassing van deze procedure in de onderhavige zaak.

In het Publikatieblad van 18 juni 1981 (C 148, blz. 3) werd een kennisgeving van vacature gepubliceerd, waarin de aan het ambt verbonden werkzaamheden uitgebreid waren omschreven; als een van de vereisten voor het ambt werd genoemd een „met een diploma afgesloten universitaire opleiding dan wel daarmede gelijk te stellen beroepservaring, grote ervaring op het gebied van de public relations en op het gebied van de journalistiek [en] zeer goede kennis van de Europese vraagstukken." Als loopbaan waarin de betrokkene zou worden aangesteld, noemde de kennisgeving de rang A 3: een leeftijdsgrens voor de sollicitanten werd echter niet gesteld.

Vervolgens werd een selectiecomité samengesteld, dat op 7 juli 1981 voor het eerst vergaderde en bij die gelegenheid de criteria voor de selectie van de sollicitanten vaststelde. Tot die criteria behoorde een grote — minstens tienjarige — ervaring op het gebied van de public relations en de journalistiek, terwijl verder werd bepaald dat de sollicitanten tussen 35 en 50 jaar oud moesten zijn (geboren tussen 1 augustus 1931 en 1 augustus 1946). Deze criteria werden noch in het Publikatieblad noch door middel van aanplakking of anderszins bekendgemaakt. Verzoeker is geboren op 15 april 1947; zijn sollicitatie naar de vacante post is gedagtekend 17 juli 1981, en kwam in bij het selectiecomité op 20 juli 1981, dus binnen de gestelde termijn.

Tijdens zijn vergaderingen van 23, 27 en 31 juli 1981 onderzocht het selectieco-

mité de 146 ingekomen sollicitaties; het besloot er 16 in aanmerking te nemen en de overige 130, waaronder die van verzoeker, af te wijzen.

Bij brief van 7 augustus 1981 deelde de voorzitter van het selectiecomité verzoeker mee, dat zijn sollicitatie niet in aanmerking was genomen op grond dat hij niet „in de leeftijdscategorie van de 35 à 50-jarigen viel — welke grens het comité zelf heeft vastgesteld (het vereiste is dat de sollicitanten geboren zijn tussen 1 augustus 1931 en 1 augustus 1945)." Op 14 augustus 1981 reageerde verzoeker op die brief door bij het secretariaat-generaal van het Europees Parlement een klacht in te dienen, waarin hij betoogde dat de leeftijdsgrens niet was vermeld in de in het Publikatieblad verschenen aankondiging van vergelijkend onderzoek en dat hij zich derhalve als kandidaat voor de betrokken post bleef beschouwen.

Deze klacht werd door de voorzitter van het selectiecomité bij brief van 2 september 1981 afgewezen. Onder verwijzing naar artikel 29, lid 2, van het Statuut legde hij uit dat „de bepalingen van bijlage III bij voornoemde verordening, die het vergelijkend onderzoek betreffen, niet noodzakelijk van toepassing zijn op het onderhavige vergelijkend onderzoek en dat de selectiecomités een grotere vrijheid hebben bij het vaststellen van de relevant geachte criteria."

Inmiddels is bij besluit van de voorzitter van het Europees Parlement G. Papadopoulos per 1 januari 1982 op de betrokken post benoemd.

Het onderhavige beroep, ingesteld bij verzoekschrift van 26 november 1981 en ingeschreven ter griffie van het Hof op 1 december 1981, is gericht tegen het besluit van het selectiecomité om verzoekers sollicitatie niet te aanvaarden.

Het Hof (Tweede kamer) heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan. Het heeft het Europees Parlement, de Raad en de Commissie van de Europese Gemeenschappen verzocht toe te lichten, hoe zij bij aanwervingen als thans in geding gewoonlijk te werk gaan.

II — Conclusies van partijen

In zijn verzoekschrift concludeert *verzoeker* dat het den Hove behage:

„— nietig te verklaren het besluit van het selectiecomité tot afwijzing van verzoekers sollicitatie naar de post van Griekstalig afdelingshoofd, belast met de leiding van het voorlichtingsbureau te Athene;

— de benoeming nietig te verklaren, of zij reeds heeft plaatsgevonden dan wel nog in het verschiet ligt;

— verweerders te verwijzen in de kosten van het geding".

In repliek concludeert *verzoeker* in verband met het tweede punt hierboven, dat het den Hove behage:

„— nietig te verklaren de benoeming per 1 januari 1982 (in de repliek wordt kennelijk abusievelijk het jaartal 1981 genoemd) van G. Papadopoulos door de voorzitter van het Europees Parlement".

In zijn verweerschrift concludeert *verweerder* dat het den Hove behage:

„— verweerder akte te verlenen dat hij zich ter zake van de ontvankelijkheid van het beroep refereert aan het oordeel van het Hof;

— het beroep te verwerpen;

— verzoeker te verwijzen in de kosten van het geding".

In dupliek concludeert verweerder dat het den Hove behage:

„— niet-ontvankelijk te verklaren het tweede en het derde middel tot nietigverklaring, aangevoerd in repliek;

— de drie middelen in elk geval ongegrond te verklaren."

III — Middelen en argumenten van partijen

A — De ontvankelijkheid van het beroep

Verweerder heeft geen bezwaren in te brengen tegen het middel dat in het verzoekschrift ten gunste van de ontvankelijkheid van het beroep wordt aangevoerd. Ten aanzien van het tweede en het derde middel in repliek, betoogt verweerder evenwel in dupliek, dat het nieuwe middelen betreft, aangezien zij in het verzoekschrift niet zijn aangevoerd. Artikel 38, paragraaf 1, sub c, nu bepaalt dat het verzoekschrift waarmee een zaak aanhangig wordt gemaakt, „het onderwerp van het geschil en een summiere uiteenzetting der aangevoerde middelen" moet bevatten; derhalve zijn nieuwe middelen die eerst in repliek worden aangevoerd, niet-ontvankelijk.

B — Ten gronde

Ten gronde draagt *verzoeker* in zijn verzoekschrift voor, dat het selectiecomité van het Europees Parlement de voor de vacante post gestelde toelatingsvoorwaarden willekeurig heeft gewijzigd en er een extra modaliteit aan heeft toegevoegd waarvan in de aankondiging van vergelijkend onderzoek zelf geen sprake was en die een beletsel vormt voor de aanvaarding van zijn sollicitatie. De essentiële functie van de aankondiging van vergelijkend onderzoek bestaat erin, de belanghebbenden zo juist mogelijk te informeren over de aard van de vereiste kwalificaties voor de vervulling van het vacante ambt, teneinde hen in staat te stellen te beoordelen of er voor hen aanleiding is te solliciteren. Daaruit volgt dat de leeftijdsgrens — zo er een wordt gesteld — noodzakelijkerwijze in de kennisgeving van vacature moet worden vermeld. De beoordelingscriteria moeten vooraf worden vastgesteld, teneinde te garanderen dat het onderzoek van de schriftelijke bewijsstukken objectief en zonder enige willekeur verloopt. De vormvoorschriften vervat in artikel 5 van bijlage III, moeten als wezenlijk worden beschouwd. De afwijzing van een sollicitatie op grond dat de sollicitant niet voldoet aan een leeftijdsvereiste dat in de aankondiging van vergelijkend onderzoek niet is vermeld, levert, naar uit de rechtspraak van het Hof kan worden afgeleid, een inbreuk op artikel 5, eerste alinea, van bijlage III bij het Statuut op (arresten van 14. 12. 1965, zaak 11/65, Morina, Jurispr. 1965, blz. 1311, en van 28. 6. 1979, zaak 255/78, Anselme en Constant, Jurispr. 1979, blz. 2323).

Verweerder antwoordt in zijn verweerschrift, dat het selectiecomité de leeftijdsgrens niet tardief — dit wil zeggen na ontvangst van verzoekers sollicitatie van 17 juli 1981 — heeft vastgesteld, doch tijdens zijn constitutieve vergadering van 7 juli 1981. Anderzijds is het selectiecomité zowel feitelijk als rechtens bevoegd een leeftijdsgrens te bepalen.

De noodzaak van een minimumleeftijd vloeit in feite voort uit het belang van de vacature en uit het administratief beginsel dat een afdelingshoofd niet jonger mag zijn dan zijn ondergeschikten. Verweerder houdt in elk geval staande, dat de leeftijdsgrens geenszins was bedoeld om verzoeker te elimineren.

Rechtens ontleent een leeftijdsgrens zijn rechtvaardiging aan artikel 29, lid 2, van het Statuut, dat in buitengewone gevallen de mogelijkheid van een andere procedure dan die van het vergelijkend onderzoek voorziet. Bijgevolg waren de in bij-

lage III vervatte strikte procedureregels voor het vergelijkend onderzoek niet meer van toepassing. Zo behoefden met name de voorschriften betreffende de redactie van de aankondiging van vergelijkend onderzoek — de verplichting een eventuele leeftijdsgrens te vermelden daaronder begrepen — hier niet te worden gevolgd. De buitengewone aanwervingsprocedure die door artikel 29, lid 2, van het Statuut mogelijk wordt gemaakt, is in het Statuut niet omschreven of uitgewerkt: de gemeenschapsinstanties zijn derhalve vrij bij de keuze van de meest geschikte middelen. Voorts zijn de verwijzingen in het verzoekschrift naar de rechtspraak van het Hof in casu niet relevant: die rechtspraak heeft immers betrekking op vergelijkende onderzoeken die onder bijlage III bij het Statuut vallen. In het onderhavige geval is de toepassing van artikel 29, lid 2 — zoals in het arrest van het Hof van 29 oktober 1975 (gevoegde zaken 81-88/74, Marenco, Jurispr. 1975, blz. 1247) wordt gesteld — niet afhankelijk van enige publikatievoorwaarde. Daar voor zulk een buitengewone aanwerving geen enkele publikatie vereist is, moet a fortiori worden erkend dat wanneer er toch publikatie plaatsvindt, daarin kan worden volstaan met de gegevens die in de onderhavige kennisgeving van vacature waren vermeld, en dat het selectiecomité nadien naar eigen goedvinden een leeftijdsgrens kan vaststellen.

In repliek voert *verzoeker* in een eerste middel aan, dat ingevolge artikel 1 van bijlage III bij het Statuut, telkens wanneer een leeftijdsgrens wordt gesteld, hiervan noodzakelijkerwijs melding moet worden gemaakt in de kennisgeving van vacature, en dat de niet-nakoming van die regel een schending van bedoeld artikel uitmaakt. Zijn argumenten voor die stelling ontleent hij aan 's Hofs arrest van 22 maart 1972 (zaak 78/71, Costacurta, Jurispr. 1972, blz. 163).

Verzoeker betoogt in een tweede middel, dat de afwijzing van zijn sollicitatie een schending van artikel 5, eerste alinea, van bijlage III bij het Statuut oplevert: hij geeft daarvoor dezelfde argumenten als in zijn verzoekschrift en hij verwijst naar de rechtspraak van het Hof terzake (met name de arresten van 30. 10. 1974, zaak 188/73, Grassi, Jurispr. 1974, blz. 1099, en van 28. 6. 1979, zaak 255/78, Anselme en Constant, Jurispr. 1979, blz. 2323).

Hij meent dat verweerder in die omstandigheden de lopende aanwervingsprocedure had moeten voortzetten, en de oorspronkelijke kennisgeving van vacature had moeten intrekken en vervangen door een verbeterde versie. Derhalve is de afwijzing van zijn sollicitatie een schending van artikel 5, eerste alinea, van bijlage III bij het Statuut.

In een derde middel houdt verzoeker staande, dat de vacante post niet van dien aard is dat het tot aanstelling bevoegde gezag daarin een reden zou kunnen vinden om de bepalingen van artikel 29, lid 2, van het Statuut toe te passen; in de kennisgeving van vacature is immers niet vermeld, dat voor de vacant verklaarde post bijzondere kundigheden vereist zijn of dat de procedure van artikel 29, lid 2, kon worden toegepast.

Op dat artikel kan alleen beroep worden gedaan wanneer de kennisgeving van vacature, of althans een vroeger gepubliceerde bekendmaking, die mogelijkheid heeft voorzien. Verweerder heeft trouwens niet aangetoond om welke redenen bijzondere kundigheden vereist zouden zijn voor het vervullen van het vacante ambt, en evenmin waarom van een bijzondere situatie zou kunnen worden gesproken. Zulk een rechtvaardiging is evenwel noodzakelijk, wil de rechter de regelmatigheid van dat besluit kunnen toetsen, te meer daar het vereiste van bijzondere kundigheden een wettelijke

voorwaarde is voor de toepassing van artikel 29, lid 2, van het Statuut. Dat begrip slaat immers op uitzonderlijke gevallen „waarin het technisch karakter of de bijzonderheden van het ambt tot gevolg hebben dat slechts enkele, bijzonder deskundige personen met een buitengewone kennis en ervaring daarnaar kunnen dingen." Het ambt waarover het in de kennisgeving van vacature gaat, valt evenwel niet in deze categorie; zulks blijkt uit het arrest van 26 mei 1971 (gevoegde zaken 45-49/70, Bode, Jurispr. 1971, blz. 465) en uit de conclusie van de advocaat-generaal in die zaak.

Verweerder beantwoordt die middelen slechts subsidiair. Wat het middel ontleend aan schending van artikel 29, lid 2, van het Statuut betreft, betoogt hij in dupliek, dat in de concrete situatie aan de voorwaarden voor toepassing van de buitengewone aanwervingsprocedure van voornoemd artikel was voldaan. Het ging namelijk om een post in een nieuwe Lid-Staat, waar een bijzondere gevoeligheid bestaat voor Europese vraagstukken; het is dan ook een kiese opdracht contacten te leggen en te onderhouden met de Griekse pers en de andere media en in gespecialiseerde kringen, zoals universiteiten en vakbonden, informatie te verspreiden over de werkzaamheden van het Europees Parlement. Bij het vervullen van die taak moet rekening worden gehouden met het politieke evenwicht en met de eigenheden van alle lagen van de bevolking; daartoe is een uitzonderlijke contactuele begaafdheid in de relaties met zeer uiteenlopende gesprekspartners vereist, alsook een grondige kennis van en ervaring in de Grieske politieke milieus. Afgezien van de gewoonlijk verlangde kundigheden moet de ambtenaar op deze post doen blijken van bijzondere kwalificaties, zoals een lange en grondige ervaring op het gebied van de journalistiek en de public relations, zodat het voor de hand ligt dat een minimumleeftijdsvereiste wordt gesteld. Verweerder wijst er eveneens op, dat bij aandachtige lezing van de kennisgeving van vacature blijkt dat bijzondere kundigheden werden verlangd.

Aan alle vormvoorschriften is voldaan, aangezien alles in het werk was gesteld om op een andere manier in de post te voorzien, de procedure van het algemeen vergelijkend onderzoek niet in aanmerking kwam en met de onderhavige procedure eerst een aanvang was gemaakt nadat de paritaire commissie gunstig had geadviseerd.

Het Europees Parlement wijst er nogmaals op, dat de gevolgde procedure niet in strijd is met de geest van artikel 27 van het Statuut, daar voor de toepassing van artikel 29, lid 2, geen enkel publikatievereiste geldt. Daarom schrijft het Statuut ook niet voor, dat de mogelijke toepassing van dit artikel in de kennisgeving van vacature moet worden vermeld: die vermelding wordt in de hierboven geciteerde rechtspraak van het Hof trouwens niet als een noodzaak gezien.

In die omstandigheden meent verweerder, dat de toepassing van de buitengewone aanwervingsprocedure van artikel 29, lid 2, van het Statuut „op goede gronden steunt, afdoend gemotiveerd en objectief gerechtvaardigd is, en volkomen aan de gestelde vormvereisten beantwoordt"; het door verzoeker voorgedragen middel is derhalve niet gerechtvaardigd en is rechtens noch feitelijk gegrond.

Met betrekking tot de onderstelde schending van de artikelen 1, sub g, en 5, eerste alinea, van bijlage III bij het Statuut merkt het Europees Parlement op, dat de bepalingen van bijlage III houdende de procedure voor een vergelijkend onderzoek, niet gelden voor de procedure van artikel 29, lid 2; zelfs indien dat wel het

geval was, dan nog zou twijfel blijven bestaan over de vraag of er een verplichting bestaat om een eventuele leeftijdsgrens in de kennisgeving van vacature te vermelden. Volgens de tekst van hogergenoemde bepaling, inzonderheid de woorden „zo nodig", is de vermelding van een leeftijdsgrens niet verplicht: dat kan worden afgeleid uit de conclusie van advocaat-generaal Roemer in zaak 78/71 (Costacurta, Jurispr. 1972, blz. 171). Verweerder leidt daaruit af, dat het a fortiori in gevallen als thans in geding, waarin de bepalingen van bijlage III niet van toepassing zijn, niet noodzakelijk was in de kennisgeving van vacature melding te maken van de leeftijdsgrens. Derhalve vindt verzoekers middel geen grond in het recht. Voor het middel ontleend aan artikel 5, eerste alinea, van bijlage III, gelden dezelfde overwegingen.

Antwoorden op vragen van het Hof

Op de eerste vraag — of vacatures waarin met toepassing van artikel 29, lid 2, van het Statuut wordt voorzien, stelselmatig in het Publikatieblad of in de niet-gespecialiseerde pers worden bekendgemaakt — heeft de Raad geantwoord, dat zulks op enkele uitzonderingen na nooit het geval is geweest. De Commissie heeft verklaard, dat haar vacatures normaal niet worden bekendgemaakt. Het antwoord van het Europees Parlement luidde, dat het zijn vacatures niet systematisch bekendmaakt; in de meeste gevallen gebeurt dit wel, wanneer dit in concreto noodzakelijk lijkt met het oog op de ambten waarin moet worden voorzien.

De tweede vraag, of in de gepubliceerde inlichtingen wordt vermeld dat het een aanwerving op basis van artikel 29, lid 2, betreft, hebben de Raad en het Europees Parlement ontkennend beantwoord.

De derde vraag, of eventuele leeftijdsgrenzen in de publikaties worden genoemd, heeft de Raad bevestigend en het Europees Parlement ontkennend beantwoord.

IV — Mondelinge behandeling

Verzoeker, vertegenwoordigd door J.-M. Tavernier, en het Europees Parlement, vertegenwoordigd door A. Bonn en M. Peter, zijn ter terechtzitting van 3 februari 1983 in hun pleidooien gehoord.

De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 17 maart 1983 conclusie genomen.

In rechte

1 Bij verzoekschrift neergelegd op 1 december 1981 ter griffie van het Hof, heeft C. Verros, persattaché bij de ambassade van Griekenland te Brussel, beroep ingesteld tot nietigverklaring van het besluit van 7 augustus 1981 van het selectiecomité van het Europees Parlement, waarbij zijn sollicitatie naar het ambt van Griekstalig afdelingshoofd bij het directoraat-generaal Voor-

lichting en public relations van het Europees Parlement, belast met de leiding van het voorlichtingsbureau te Athene, is afgewezen, alsmede tot nietigverklaring van de benoeming per 1 januari 1982 van de ambtenaar op wie de keuze is gevallen.

2 Bij kennisgeving van vacature, verschenen in het Publikatieblad van 18 juni 1981, deelde het Parlement mee, voornemens te zijn een Griekstalig afdelingshoofd aan te werven voor het voorlichtingsbureau te Athene.

3 De kennisgeving van vacature bevatte een gedetailleerde beschrijving van de werkzaamheden van dat afdelingshoofd en van de voor de vacature gestelde eisen; de rechtsgrondslag van de gekozen procedure werd evenwel niet vermeld en evenmin werd er een leeftijdsgrens genoemd.

4 Tijdens zijn constituerende vergadering stelde het selectiecomité de criteria voor de selectie van de sollicitanten vast; onder meer besloot het, dat zij tussen 35 en 50 jaar oud moesten zijn (geboren tussen 1 augustus 1931 en 1 augustus 1946).

5 Verzoeker, die op 15 april 1947 is geboren, solliciteerde te zamen met 145 andere belangstellenden. Bij brief van 7 augustus 1981 deelde de voorzitter van het selectiecomité hem mee, dat zijn sollicitatie, gelet op de leeftijdsgrens, niet in aanmerking kon worden genomen.

6 Nadat de door verzoeker uit hoofde van artikel 90, lid 2, van het Statuut tegen dat besluit ingediende klacht was afgewezen, heeft hij het onderhavige beroep ingesteld.

7 Tot staving van zijn beroep voert verzoeker drie middelen aan, waarvan het eerste is ontleend aan schending van artikel 5, tweede alinea, van bijlage III bij het Statuut, doordat het selectiecomité de leeftijdsvoorwaarde aan de bij de kennisgeving van vacature gestelde voorwaarden heeft toegevoegd, het tweede aan schending van artikel 1, eerste lid, sub g, van bijlage III bij het

Statuut, doordat de leeftijdsgrens niet als mogelijke toelatingsvoorwaarde in de door de administratie van het Parlement vastgestelde kennisgeving van vacature was vermeld, het derde aan schending van artikel 29, lid 2, van het Statuut, doordat de materiële toepassingsvoorwaarden van dat artikel niet waren aangegeven.

De ontvankelijkheid van het tweede en van het derde middel

8 Het Parlement voert aan, dat het tweede en het derde middel, die in repliek voor het eerst te berde zijn gebracht, als nieuwe middelen zijn te beschouwen en derhalve door het Hof niet in aanmerking kunnen worden genomen.

9 Krachtens artikel 42, paragraaf 2, van 's Hofs Reglement voor de procesvoering mogen in de loop van het geding geen nieuwe middelen worden voorgedragen, tenzij zij steunen op gegevens, hetzij rechtens of feitelijk, waarvan eerst in de loop van de schriftelijke behandeling is gebleken. In zijn arrest van 30 september 1982 (zaak 108/81, Amylum, Jurispr. 1982, blz. 3107) heeft het Hof er evenwel op gewezen dat een middel dat een uitwerking is van een eerder, in het inleidend verzoekschrift rechtstreeks of stilzwijgend opgeworpen middel, als ontvankelijk is te beschouwen.

10 Het tweede middel blijkt nauw samen te hangen met het eerste middel ontleend aan schending van artikel 5, eerste alinea, van bijlage III bij het Statuut, en voorgedragen in het verzoekschrift; in die omstandigheden moet dit tweede middel, dat stilzwijgend in het eerste is begrepen, als ontvankelijk worden beschouwd.

11 Het derde middel wordt in repliek voor het eerst voorgedragen: de schending van artikel 29, lid 2, van het Statuut, waaraan het is ontleend, is in het verzoekschrift niet genoemd noch daarin stilzwijgend vervat.

12 Dit middel is dus volledig nieuw en derhalve niet-ontvankelijk.

Ten gronde

13 Tot staving van zijn eerste twee middelen betoogt verzoeker dat het bestreden besluit niet mocht worden gebaseerd op het leeftijdscriterium, aangezien dit niet in de kennisgeving van vacature was vermeld en eerst achteraf is toegevoegd door het selectiecomité, dat dusdoende de toelatingsvoorwaarden voor het vacante ambt willekeurig heeft gewijzigd.

14 Het Parlement verweert zich met te zeggen dat de aangehaalde bepalingen van bijlage III bij het Statuut, betreffende de aankondiging van vergelijkend onderzoek, niet van toepassing zijn, daar het in casu gaat om de buitengewone aanwervingsprocedure bedoeld in artikel 29, lid 2, en niet om die van artikel 29, lid 1, van het Statuut. De bijzondere procedure die dat artikel mogelijk maakt, wordt aldaar omschreven noch uitgewerkt; het tot aanstelling bevoegd gezag is derhalve vrij bij de keuze van de meest geschikte middelen om in de vacature te voorzien. Voor de gevolgde procedure gold derhalve geen enkel publikatievereiste, noch ten aanzien van alle toepasselijke criteria, noch ten aanzien van een deel daarvan.

15 Blijkens de processtukken is in casu inderdaad de selectieprocedure van artikel 29, lid 2, gevolgd en niet die van het vergelijkend onderzoek als bedoeld in de artikelen 27 en 29, lid 1, en geregeld in bijlage III bij het Statuut. Het Hof heeft geen enkele reden om het recht van het Parlement, in het onderhavige geval de gekozen procedure toe te passen, in twijfel te trekken.

16 In het kader van deze buitengewone procedure behoeft het tot aanstelling bevoegd gezag niet de bepalingen toe te passen van bijlage III bij het Statuut, betreffende de aankondiging van vergelijkend onderzoek. In de loop van de procedure kan het dan ook normen aanleggen die niet in de kennisgeving van vacature zijn vastgesteld, zonder dat die normen in het Publikatieblad moeten worden bekendgemaakt. Dit geldt ook voor een selectiecomité, waaraan het tot aanstelling bevoegd gezag zijn keuzerecht heeft overgedragen.

17 Verzoekers argument, dat het tot aanstelling bevoegd gezag zich aan alle regels van bijlage III, betreffende het vergelijkend onderzoek, had moeten

houden aangezien het bij de toepassing van de buitengewone procedure van artikel 29, lid 2, van het Statuut in ruime mate van die regels gebruik heeft gemaakt, gaat in casu niet op: in de eerste plaats immers bestaat er in het kader van die procedure geen enkele verplichting tot toepassing van de regels van het vergelijkend onderzoek, en in de tweede plaats kan het feit dat het tot aanstelling bevoegd gezag zich naar een deel van die regels heeft gedragen, het voor het overige nergens toe verplichten.

18 Dit is inzonderheid het geval bij de verplichting om in de kennisgeving van vacature melding te maken van een eventuele leeftijdsgrens. Derhalve was het tot aanstelling bevoegd gezag niet verplicht die voorwaarde uitdrukkelijk in de kennisgeving van vacature te vermelden. Evenmin was het verplicht zelf een leeftijdsgrens vast te stellen: het kon die bevoegdheid aan het selectiecomité delegeren.

19 Bijgevolg zijn deze twee middelen ongegrond en dient het beroep te worden verworpen.

Kosten

20 Ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen. Volgens artikel 69, paragraaf 3, tweede alinea, kan het Hof evenwel ook de in het gelijk gestelde partij veroordelen tot vergoeding van de door haar toedoen aan de wederpartij opgekomen kosten, die naar 's Hofs oordeel nodeloos of vexatoir zijn veroorzaakt.

21 Het onderhavige beroep is een gevolg van het feit dat het Parlement in de aankondiging van vergelijkend onderzoek niet duidelijk heeft gemaakt dat het de buitengewone aanwervingsprocedure van artikel 29, lid 2, van het Statuut zou toepassen.

22 Daardoor heeft het bij verzoeker een begrijpelijke misvatting doen postvatten en hem nodeloos kosten wegens het instellen van een beroep veroorzaakt; derhalve moet het Parlement worden veroordeeld tot terugbetaling van verzoekers proceskosten.

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede kamer),

rechtdoende:

1. **Verwerpt het beroep.**

2. **Verwijst het Parlement in de kosten van het geding en in verzoekers proceskosten.**

Pescatore Due Bahlmann

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 19 mei 1983.

De griffier
voor deze
H. A. Rühl
hoofdadministrateur

De president van de Tweede kamer
P. Pescatore

CONCLUSIE VAN DE ADVOCAAT-GENERAAL S. ROZÈS

(zie zaak 289/81, blz. 1746)